

HĀ•DANKA NA VĀ•KEND

Sobota, 12 Ānor 2022

V pĀitek jsem mĀla akĀnĀ- den. ZaĀal bĀĀnĀ â€“ ven sepes, ale tentokrĀit fofrfofr, protoĀe sotva jsem ho zaparkovala doma, vypila rannĀ- kafe a vyplĀichla si pusu listerinem, rychlĀ½m krokem jsem se vydala o cca dvĀ stanice metra dĀil, do spĀirĀ zubaĀ™ovĀ½ch. Mj. je to ĀĀasnĀ½ machr, sice uĀ¼ moc nepamatuju, jak vypadĀi, protoĀe z nĀj delĀĀ- dobu vidĀ-m jen oĀi za brĀ½lemi (Āepice plus respirĀtor jistĀ- anonymitu), ale poznĀivĀm ho podle chlapĀckĀ© postavy a milĀ©ho hlasu.

"ProsĀ-m, otevĀ™ete si," zaznĀlo nade mnou a jĀi otevĀ™ela pusu a mechanicky zavĀ™ela oĀi. VrtajĀ-cĀ-ho chlapa snesu jen na ulici se sbĀ-jeĀkou, ale ne osobnĀ a v mĀ½ch Āstech, byĀ s vrrtaĀkou tĀmĀĀ™ neviditelnou.

BĀhem jeho prĀice jsem zaslechla nĀjakĀ© slovo, kterĀ© pronesl k sestĀ™iĀce â€“ zaĀĀ-nalo â€žpara-". NeslyĀjela jsem ho celĀ©, ale utkvĀlo mi v hlavĀ a jĀi si zaĀala domĀ½Ālet, co to asi mohlo bĀ½t. ZaĀala jsem si v hlavĀ Ā™adit nejrĀznĀjĀĀ- slova, kterĀi mĀ pĀ-smena zaĀĀ-najĀ-. TĀ™eba si vzpomenu... Ejhle, naĀjla jsem jich toooolikâ€!